

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na eeli poli. in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejémana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 6. rožnika 1890

List 23.

Križ.

O križ, najslajši si tolažba moja,
Kedó od Tebe loči me?
S taboj po stermi poti sladka hoja;
Brez Tebe hira mi sercé.

Objamem te, drevo ti meni sveto!
Iz tebe raste rajski sad.
Pritisnem te — ljubeč na serce vneto,
O križ, predragi moj zaklad! —

Z objemom tem brezmejne pa sladkosti
Uživam srečna dan na dan.
Življenja razperšé se tu grenkosti,
O biser svetu nepoznan!

Poljubim te — oklenem prav jekleno,
O križ, za vselej tebe se;
Raztrl vezi svetnè z močjo medeno,
Pripni na božje Serce me!

S. M. Bonavent.

Berlavost.

Ali je to lepo in častitljivo, če je človek berlav, kratkoviden?

To ni lepo in ne častitljivo, to je neka žalostna skaza, za katero veliko ljudi terpi. Po novi šegi pa mnogi menijo, da berlav biti je lepo, ter lepo očjalaste komate natikati na nos in nad nos, če tudi je to sklenjeno z mnogimi neprilikami in stroški. Slavni zdravnik Kneipp pravi: „Ne spominjam se, da bi bil kot deček kdaj videl človeka z očjale. Mislili so takrat, da očjale so le za stare, ali za posamezne ljudi, ki študirajo. Sedaj pa je po mestih in še celo po kmetih videti mladih ljudi, ki že pri 8 do 12 letih nosijo očjale in ne morejo prenašati ne

sploh svitlobe in ne solnca. „Kmaló pride do tega, da bodo otročiči v zibeli natikali očjale!“

Prepričan sem popolnoma, pravi nadalje Kneipp: ako je telesnost pri človeku po svitlobi in solncu vterjena, bode sleherni imel dobre oči: če pa tega ni, je život shiran, in z njim vred tudi okó. — Tega sem tudi jaz prepričan. Spominjam se, da ko deček sem težko gledal živo beloto snega, ali reči, v ktere se je solnčna svitloba prav živo vpirala. Ko bi bil sin bogatih, gosposkih ljudi in bi bili ljudje že takrat tako modri (?) kakor zdaj, najberž bi bil začel natikati očjale in morebiti bi bil danes že do čistega slép. Ker sem bil pa prisiljen večkrat gledati beli sneg, kadar ga je solnce obsevalo, kakor tudi rumeno solnce samo, in pozneje čitati in učiti se tudi prav pri slabo berleči luči, — so se mi oči vterdile in še zdaj v starosti čez sedemdeset lét brez truda in brez očjal berem, pišem in živo svitlobo gledam brez nadležnosti v očéh.

Kako pa se berlavost zdravi? Kneipp to-le svetuje: Ves život se dá z vodo poživljati, vterditi in storiti, da prenaša sprotne vtise, tako more voda tudi na oči zdravilno vpljivati, da se oko ojači, pogled na moč zvikša in postane sterpežno. Vlije se vode v posodo, potopi se čelo z odpertimi očmi v vodo, naj bodo oči odperete, v začetku eno do dveh, potem tri do štiri sekunde v bistri vodi in med tem naj se z očmi mižurka. To lahko očesno kópel sem že mnogim svetoval, ki so imeli prav slabotne in občutljive oči. V kratkem so se oči vterdile in pogledna moč se zvišala. Prepričan sem, da na tisuče ljudi bi ne potrebovalo nikacih očesnih stekel, ako bi bili od otročjih nóg rabili ta lahki pomoček.

„K. Wahrheitsfreund“ pristavlja, da tudi slavni pariški očesni zdravnik Jarel je terdi, da eden naj tehtniših pomočkov za zboljšanje in ohranjenje oči je voda. —

Ta telesna skaza, namreč berlavost, pa nam lahko našo misel obrača na dušno kratkovidnost. Nameri se prav rado, da človek z bistrimi telesnimi očmi je pa na duši berlav, tako kratkoviden, da še do groba ne vidi, koliko manj unkraj groba! Pa tudi to je čudno, da človek s telesno kratkovidnostjo to skazo spozna; duševni berlavec pa svoje bolezni ne spozna, ampak misli, da ima prav bistre duhovne oči. In ravno ta stan je silo nevaren.

Ko se je svoje dni Sin Božji bližal jerihunskemu mestu, je slép človek sedé ob poti s silnim glasom klical: „Jezus, Sin Davidov, usmili se me!“ Klical je s toliko močjo, da je bilo celo ljudem že odveč in so ga svarili, da naj molči. Dobrotljivi Zveličar ga je pa ukazal k sebi pripeljati in mu je rekel: „I kaj češ, da naj ti storim?“ On pa je odgovoril: „Gospod, da bom videl.“ In kar precej mu je rekel Jezus: „Poglej, tvoja vera ti je pomagala.“ In zdajci je spregledal. In šel je za Jezusom, in hvalil je Boga, pa tudi vse ljudstvo, je Boga hvalilo. (Luk. 18. 35 id.)

Kako naglo je spregledal bolni na telesnih očéh! Zakaj? Zato, ker je spoznal, kako huda je njegova bolezen, — spoznal, da mu Jezus more pomagati; imel je vero, in prosil je pomoči, zato je bil ozdravljen.

Zakaj se pa na dušnih očéh bolni tako malokrat ozdravijo?... Zato, ker ne verjamejo, da so slepi, vere nimajo, in zato h Kristusu za pomoč ne kličejo. Naši slepci celo še verne katoličane za slepe psujejo, sami se pa cenijo za razsvitljene, olikane, dasiravno so v grozni dušni temoti. In če jim bolj pojasnuješ, da so berlavi, bolj so hudobni in razdraženi!

Toda samega sebe slepiti je naj strašnejša nespamet. Modri pravi: „Per quae quis peccavit, per haec et torquetur.“ „V čemur kdo greši, v tem bo terpinčen.“ Velikrat Bog šibo splete grešniku iz njegovih lastnih hudobij; tako eden tolmačev meni, da oni jerihunski slepec si je bil kazni slepote sam kriv, ker je z očmi grešil. Tudi poganski postavodajavec Lokrenški, z imenom Seleucus, je ukazal, da prešestnikom se morajo oči izkopati; zakaj spodobno je, da naj se hudobije kaznujejo v korenini, in da so oči po pravici na prvo kaznovane, ker so tudi v zadolženji bile prve. Slepcu pri Jerihu je bil Gospod odpustil in ga še tudi ozdravil. Naj bi

tudi naši dušni slepci pričeli skesani k Bogu klicati, dokler ni zamujeno!

Marijino svetišče na Tersatu.

(D.lje.)

2. Domovina sv. hiše — Nazaret — opis.

Sv. evangelij nam pripoveduje, da je sv. Devica imela svoj dom v Nazaretu v Galileji. Tu je stanovala z Jožefom, preden je šla na popis v Betlehem; tu so prebivali vsi trije, ko so se vernili iz Egipta.

V vsi stari zavezi se nikjer ne govori o *Nazaretu*; tudi največji judovski zgodovinar ga ne omenja, menda zato ne, ker je bilo mesto neznatno, borno, gorsko, prezirano, zaničevano. Pervi ga imenuje sv. evangelist Luka, ko pripoveduje, da je bil angelj Gabriel poslan k devici, Mariji po imenu, in ta je bila v Nazaretu. Kar še vemo iz evangelija o Nazaretu, ga odveč ne priporoča. Ko so pravili Filipu, poznejšemu apostolu, da so našli Mesija, obljubljenega in prerokovanega, in da je ta Mesija iz Nazareta, zavzel se je Filip in čudé se vprašal: „Kaj pravite? iz Nazareta? ali more iz Nazareta kaj dobrega priti?“ Nazarečani res niso bili dobri; bili so nekam imoviti, pa tudi surovi in brezvérci. Sredi med seboj so imeli sv. Družino, samega Mesija, božjega Sina. Četudi se jim je dozdevalo, da je družina Jožefova veliko drugačna od njihovih, malo so se zanjo menili, saj ni bila „dobre hiše“, a siromak napuhnjenemu premožnjaku tako nič ne veljá! Vedeli so, da je „Jožefov Sin“ v primeri z njihovimi ko noč in dan, njihovi sami nepokorneži, Jezus pa zgolj podložnost, tako da mu jo sv. evangelist posebno naglaša. Ko je jel učiti v domači shodnici, vseh oči so stermele vanj, vseh ušesa so napeto poslušale njegove besede, misleči, kje se je neki učil, da tako govori, ko učeni. To so napuhnjenci še prenašali. Ko je pa Kristus dejal, da je duh Gospodov nad njim, da je on Mesija, mazi-ljeni, poslani od Boga, da ubogim evangelij oznanuje, in da prerok Izaija prav o njem govori, takrat so kar jeze kipeli. Zahtevali so zdaj, naj dela tudi doma čudeže, kakor jih drugodi. A ker Gospod tega ni hotel, pograbilo ga, vlečejo ven iz mesta, tirajo na stermino, da bi ga pahnili v prepad in tako pogubili. (Luk. 4). Taki so bili Kristusovi domačini in zemljaki. Bili so izmed tistih, ki so pričakovali mogočnega vladarja z mnogimi vojaki, ki bo pristudene Rimljane pregnal, judovsko deželo tujega jarma rešil, širno judovsko kraljestvo vstanovil, judovski narod poveličal in poslavil in povzdignil, da mu bodo pokorna še druga ljudstva. Zdaj pride pa ubogega tesarja Jožefa Sin, in pravi, da je on tisti Mesija, pa je sam siromak, in ž njim hodi le nekaj siromakov. Zakaj so se tako razjarili? Ker so bili ošabni. Zakaj Kristus ni storil čudeža? Evangelist Matej (13. 58) pravi: zavoljo njih ne vere. Napuh in nevera, nevera in napuh sta dvojčka bila in bota. Iz tega sklepamo, da so bili Nazarečani nekam imoviti, imovitost in ž njo združena prevzetnost pa ne poslušá rada besede Božje. Zato je rekel Zveličar: Ubogim se evangelij oznanuje; o imovitih je dejal; Blagor

ubogim v duhu; o bogatih pa se je izrazil, da jim bo terdo za nebesa.*)

Kristusovi rodovinci so se ohranili v teh krajih še čez sto lét. Ko je cesar Domicijan preganjal kristjane, živela sta še dva potomka Judina, brata*) Gospodova v Nazareščini. Takrat je govoril ves svet, da pride veliki kralj, kterege bo vse slušalo. Se vé, tega niso bili veseli drugi vladarji. Krivoverci ovadijo ta dva Kristusova sorodovince, češ, da bi utegnila onadva nahuditi rimljanskemu cesarstvu, saj sta v rodu z Mesijem, Jezusom, kraljem judovskim.*) Res, neki cesarski človek, Jokat po imenu, ju berž prime in žene v Rim pred cesarja. Domicijan vidi po njihovih žaljavih rokah in ogorelih obrazih, da sta priprosta oratarja, da toraj ne hlepita po cesarstvu, pa ju izpusti. Posestva sta imela v vrednosti za 9.000 denarjev, t. j. 1500 forintov. Isto se je zgodilo tudi ob času cesarja Trajana še z zadnjimi Davidovci. Kaj sledi iz tega? Ker je imovina pri Judih prehajala na člene v enem ter istem rodu, to je belodano, kje da je stala Marijina hiša.*)

Iz Nazareta so bili doma trije apostoli: Jakob mlajši, Juda Tadej, Simon Gorečnik, sinovi Kleofovi, a ta Kleofa ali Klopa je bil brat sv. Jožefu.**) Njih mati, Marija Kleofova, je stala z drugimi ženami pod križem Gospodovim; ona je tudi šla s Salomo in Magdaleno h grobu Kristusovemu. Imela je četrtega sina Jožefa, pa ta je bil še premlad, da bi bil kaj pomenil. — Nazaret je domačinski kraj milosti polne device in med ženami blagoslovljene Matere Božje Marije, je rojstni kraj treh apostolov, je smertni kraj sv. Jožefa. Gotovo je, da je sv. Jožef v Nazaretu pustil telo, ali čudno je, da se mu nikjer ne spominja počivališče.

Nazaret se je imenoval popredi Medina a biad, t. j. Belo mesto*), po rabinskem izročilu tudi Izlaban behar, Belo mesto na (tik) hribu. Nazaret se izvaja iz nezer, klica, mladica, sv. Jeronim prevaja nezer s cvetom, cvetico*); nazar je tudi izločiti, venčati. Vsaki pomen nam ugaja. Mesto samo, dandanes En-Nasra (namesto El-Nasra), je tako-rekoč izločeno od drugih. Gospod se je izločil iz sveta, ker je tukaj živel 30 let tako prikrito in skromno, pripravljajoč se na veliko delo odrešenja, za učitelja vsemu svetu. Nazaret je mesto cvetu, cvetice Galilejske, ker tu je v ponižnosti in skri-

*) Same besede se glasé: Ložej pride kamela skož, šivankino uho, kakor bogatin v nebesa. Tega izreka ni jemati po besedi, ker bi bili bogati naravnost izločeni in obsojeni, cesar Bog ni hotel reči. Poskušali so z razlagami, da bi dobili pravi pomen. V nedavnem času pa so zvedeli, da na Vzhodu vodijo velikanska vrata na tržišča (bazar), ki se ob sejmovih na stečaj odpirajo, da morejo trgovci na kamelah — te so velike in na široko natovorjene — skozi prihajati. Za ljudi in manjšo živad pa so v veliko krajih še druga vrata, ožja in nižja, katerim vzhodniki pravijo šivankino uho. Skozi to odprtino se zelo obložena žival ne more preriti, ali vsaj silno težko.

*) Sv. Janez (1. 46) imenuje Juda brata Kristusovega — po navadi judovski: Judom je bil „brat“ (sestra) tudi vnuk (vnučinja) in vsaki bližnji sorodnik, kakor tudi mi pravimo dobremu znancu ali prijatelju „stric“, ali „teta“ dobri ženici.

*) Eusebius, Hist. ec. III. 15. 26.

*) Prim. Dr. Sepp: Jerusalem u. d. hl. Land. II. 104. 1887. — *) Euseb. Hist. III. 10.

*) Quaresm. II. 818.

*) „Pojdimo v Nazaret, da vidmo, kar ime pové, cvetico Galileje.“ (Pismo Marcella). Ibimus ad Nazareth et juxta interpretationem nominis ejus videbimus Florem Galilaeae.

tosti klila naj lepša cvetica, ki je kdaj cvetela na zemlji, Marija. Je mesto mladice, ki je rasla in poganjala in vzrasla, da se ji še zdaj čudijo narodi in se zbirajo okolu nje.

Nazaret stoji na hribu, ali bolje, hiše so mu naslonjene na hrib, 300'—350' visoko nad planoto Ezdrelonsko, da se vzdiguje stopnato, in vendar je v velikem kotlu, ker ga obkrožujejo gore 400'—500' visoke, a nad morjem je 1030', po Linču 821', po Šubertu 861'. Hiše so bele, tla svetlo-rumenkasta, v solnčnem žaru pa je tolik lesket te belote, da vid jemlje in oči bolé. Na vso srečo je okolica obsajena s tertami, ki so nekoč dajale vino za daritve v templju. Rastó tudi granati, oljke, prav veliko kaktov. Vse to drevje in zelenje ublažuje veliko beloto, in oko potnikovo rado počiva na teh sadežih.

Današnji dan ima En-Nazra čez 3000 prebivalcev, med njimi čez 1000 katoličanov, ostali so greki in turki. Ima frančiškanski in greški samostan, džamijo, sprejemišče (han, hospic) za potnike, deško in dekliško šolo, bolnišnico. Potniki opazujejo, da ženske o Nazareščini niso tako nečedne in odurne kakor po drugih krajih Palestine. Te prednosti se tudi zavedajo, in pravijo: to je — od device Marije.*) Po takem je njen zgled neizmerno vplival na okoličane, da se mu poznajo sledovi še 2000 let. Isto poterjuje Linč**): Ženske so najснаžniše v vedenju, kolikor smo jih videli v Siriji.

Do Konstantina so bili v Nazaretu sami Judje, ker niso terpeli ne kristjanov, ne kerščanskih poslopij. Verlega cesarja Konstantina pobožna mati, sveta cesarica Helena, je zidala nad Marijino hišo velikansko in prelepo cerkev. O sv. Jeronima času je bil Nazaret borna vasica z dvema cerkvama: Marijinega oznanjenja in Kristusovega odgojenja*). Arkulf (670) omenja tudi dveh cerkvá: one nad studentem, angelja Gabriela, oznanjenja — po izročilu je angelj našel Marijo pri studentu — in one nad Marijino hišo, kjer je bil Kristus odgojen, če smemo tako govoriti. V 8. stoletju so morali kristjani cerkev, nad Marijino hišo postavljeno, odkupiti, če niso hoteli, da jim jo neverniki poderó. V 10. stoletju se je Nazaret prodal Zimisku, zmagovalcu, a ta je pustil cerkev nepoškodovano, ker je tam devica Marija prejela angeljevo oznanjenje. V začetku 12. stoletja so jo Saraceni porušili. Tankred, znan iz križarskih vojská, je cerkev iznovič postavil, in Nazaret povzdignil v nadškofijski sedež. Saladinov sin, Afdal, prihrumi v deželo z vojsko 1. maja 1187. Kerščanski vojščaki se zberó pri Medždil-u, kraj uro od Nazareta. — v Nazaret je bilo pribeglo veliko prebivalstva z dežele. Boj se je končal nesrečno za kristjane. Dva mesca za tem je bila zopet bitva pri Hatinu. Ker je bila pogubna za kristjane, prideró čete Saladinove v Nazaret, pomoré kristjane, Marijino cerkev razdenejo. Po tem postavijo zopet cerkev. L. 1263 pridivjá okrutni sultan Bibes-ben-Dokdar v deželo, prežene kristjane iz Nazareta, in podere cerkev do tál, a že pred njim je bila sv. hišica zginila. L. 1271 pride kerdelo križarjev pod vodstvom angleškega princa

*) Mislin: D. hl. O. 442. — **) Bericht ü. d. Expedition d. Ver. St. 290.

*) Est Nazaret, ubi Christus egit, viculus in Galilaea, habetque ecclesiam in loco, quo angelus ad beatam Mariam evangelizaturus intravit, sed et aliam, ubi Dominus est et nutritus. (De locis Hebr.).

Edvarda Dolgonogega. Ko vidijo gnjusobo moslimsko v Nazaretu, „mestu Gospodovem“, mestu Marije Device, pomoré vse muhamedovce. Dolgo je bilo mesto v razvalinah, o cerkvi ni govoriti. Ludolf pripoveduje (l. 1336), da so Saraceni spremenili Marijino cerkev v derišče, kamor so metali pocepano živad. L. 1449 so našli božjepotniki od Nazareta par kočur, dva kristjana, enega mašnika, nad podertinami Marijine cerkve pa preuborno kapelico. Faher ed-Din je dovolil (l. 1620) oo. Frančiškanom, da so mogli zidati novo cerkev, a še tretjino Helenine ni zavzemala. V teku 600 let je 7000 ljudi prestalo vsakoverstne muke in grozovito smert, da se obvaruje mesto in kraj učlovečenja Gospodovega. Do l. 1750 kristjani v Nazaretu niso imeli mirú od strani zagriženih turčinov.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Sprejetje v katol. Cerkev.)

V ponedeljek zjutraj ob 8ih je bila v hiralniški kapeli sv. Jožefa kerščena mati z dvema odraščenicima hčera iz judovske družine Grünfeld, ktera se je preselila iz Ogerskega v Ljubljano. Podučeval jih je č. o. Fr. Sajovic delj časa in pripravljval na sv. kerst, kerstil pa jih šempeterski gosp. župnik M. Malenšek. Ena hčerí je bila že prej kerščena. Bile so ob enem obhajane in ob 11ih so jim premilostni gosp. knez in škof podelili tudi zakrament sv. birme. Bog jim dodeli lepo življenje po naukih sv. Cerkve in poslednjič sad sv. življenja — večno zveličanje. —

Prečastiti frančiškanski provincijal P. Placid

Fabijani se je 2. t. m. kot namestnik vesoljnega generala frančišk. reda P. Al. Parma podal na obiskovanje po okrajini sv. Leopolda, ki obsega Tirolsko, Koroško, Solnograško, gorenje Avstrijsko, srednje in gorenje Štajersko.

Na Dobrovi pri Ljubljani napravljajo oltar Lurške Marije Device v cerkvi, — zadnji oltar bo na ženski plati. Oltar bo v podobi dupline popolnoma nov. Stara podoba — od smerti vstali Kristus — pride v kapelo na pokopališče, ki bo obnovljena in zelo povikšana. Tudi tabli sere Jezusa in Marije bode v kapeli. Čast. gospod župnik, ves vnet za slavo Marije D. in dobrovsko božjo pot, skuša tudi obilnih milost dobiti iz Rima za novi oltar Lurške Marije D.

Od sv. Katarine v Topolu. (Šmarnice. Misijon.) Tudi pri nas Gorijancih obhajamo šmarnično pobožnost vsak dan. Ljudstvo se pridno vdeležuje, kolikor je mogoče po tukajšnjih krajnih razmerah, ker so hiše raztresene in nektre precej oddaljene od cerkve.

Letošnji majnik pa ostane našim Gorijancem še posebno v spominu, ker smo ta prekrasni Mariji posvečeni mesec obhajali sv. misijon. — 19. t. m. sta prišla čč. oo. Heidrih in Nežmah iz Medvod v spremstvu ključarja in domačega župnika. — Okoli 1/2 10ih smo dospeli do sv. Katarine, kjer je milo zvonjenje in mogočno pokanje možnarjev vsim faranom naznanjevalo, da so prišli dnevi veselja, čas milosti — vgodni čas zveličanja. Visoki mlaji z narodnimi zastavami so kinčali prostor pred cerkvijo. Ljudje

so ta teden res darovali Bogu, posvetili zveličanju svojih neumerjočih duš. Nobenega nisi vidil na polji; le varhi so ostali doma. Z velikim veseljem in navdušenjem so vsi hiteli v cerkev, z vso zvestostjo so poslušali goreča gg. govornika, ki sta jih svarila pred grehom, napeljevala k pokori, vterjevala v dobrem.

Da so domači vsi prejeli ss. zakramente, se tako razume; a prišlo je tudi več ptujcev, zlasti zadnja dva dneva.

Binkoštno nedeljo popoldne je bil sklep. Ob tréh je bil blagoslovljen sv. križ, potem je bila slovesna procesija, pri kateri so svetile belo oblečene deklice in veliko odraščenic deklet in žen; 6 fantov je nosilo misijonski križ. Ljudstva je bilo toliko, da ga naši Gorjanci še ne pomnijo toliko. Vse se je pa veršilo v naj lepšem redu. Popoldne okoli 6ih odideta čč. oo. misijonarja v spremstvu več móž in domačega gosp. duhovnega pastirja do ravnine, kjer jih je čakal voz, da jih odpelje v Ljubljano. Zopet so zvonili zvonovi, še jedenkrat so se oglasili možnarji v slovó blagima gospodoma v znamenje zahvale za vse dobrote, ki sta jih delila ob času sv. misijona verlim Št. Katarinčanom — Bog jima poverni! Vsemogočni naj ohrani vsakteremu terdni sklep, ki ga je storil ob času sv. misijona, da bi seme, ki se je sejalo ob tako vgodnem času na tako pripravljeno in zrahljano zemljo, tudi vzkalilo, čversto raslo in rodilo obilo sadú!

Misijonski križ nam je napravil podobar v Polhovem gradu — res krasno izdelano sv. razpelo, na katerem je prav živo izraženo terpljenje Gospodovo. „To je živa podoba“, je rekel nek faran, ter mu je bila tako všeč, da jo je sam plačal s 60 for. Verlega umetnika z mirno vestjo priporočam vsem gospodom za taka in jednaka dela, posebno ker tudi v ceni ni prenapet.

Potne čertice iz Bosne. (Dalje.) Samostan oo. Trapistov ima mnogo oddelkov in notranjih dvorišč; pa še: bolnišnico, stanovanje za ptujce, sukarnico, pivovarno, mnogotere shrambe, oddelke vsakoverstnega rokodelstva itd; cerkev je podaljšana in spopolnjena, spredaj ji je postavljeno prav lepo in ukusno lice; verhu glavnega vhoda stoji lep kip blažene Device Marije. Veličastni zvonik ji je na novo prizidan. Samostana in cerkve se derží na južno stran veliko sirotišče in vzgojališče s šolami vred za dečke; obširni oddelek se je zopet na novo prizidal, pa ni še dogotovljen. Kakovi so vertovi, livade in travniki, sadno drevje in vinogradi, polja, pašniki in šume samostanske! Vse je občudovanja, priznanja in posnemanja vredno, naj boljši šola za olikovanje Bosne. Tudi tihi, spokorni in nekako mertvi menihi, toliko zavidani ali pa tudi zasmehovani oo. Trapisti so možje, zlasti tudi za časno pomoč; za kar mnogi širokoustneži niso, ki hočejo, da bi jim le drugi skoraj zastonj delali, jih bogatili; oni bi pa le zložno, mehkužno, v obilnosti in predobro živeli! Trapisti so blagor za vsako deželo.

Na severovzhod od mesta stoji obširno poslopje, hiša čč. sester družbe presvete Kristusove Kervi. Sedaj se doziduje veliki del samostana na novo; zraven pa se stavi prostorna cerkev. Čast. sestre imajo tu dekliske šole in vstav za odgojo deklic; obdelujejo pa tudi umno velika polja in se pečajo z obilno živinorejo. Ta koristna cerkveno-pobožna vstanova za ženski spol se imenuje „Marija Nazaret“.

Malo višje od vstava Marija-Nazaret, na severno stran, stoji na gričku samostan čč. oo. frančiškanov. Sedaj je samostan prenovljen in povečšan, zraven je na novo postavljena precej velika cerkev, le to kazi to prijazno poslopje, ker nikakovega zvonika ni.

Zraven že omenjene škofijske cerkve stoji nova hiša. Lična in čedna je, toda pri marsikteri župnijski cerkvi v naših krajih je župnijsko stanovanje obširnejše in veličastnejše, kakor ta biskupski dvorček. Tudi pri stavbi biskupske cerkve se ni pomislilo na prihodnje čase (gotovo zaradi pomanjkanja). Cerkev je komaj prostorna za kako župnijo srednje verste. Ako bi došli vsi katoliki iz mesta in bližnje okolice, bi jim prostora že sedaj dosti ne bilo v cerkvi. Mnogo je pri nas župnijskih cerkvá, ki so bazilike nasproti tej.

Dandanes se cerkve — hiše Božje — hiše molitve z jako velikimi težavami, sitnostmi in trudi na novo stavijo, male povečajo ali prenovijo. Vse se boji obožanja, ako je treba v ta sv. namen kaj denarjev podeliti. Težko se potrebni denarji za stavbo nove hiše Božje skupaj spravijo; mnoge nadležnosti in ugovori, celo nasprotovanja se kujejo in kopičijo od nekterih.

Ogromne, veličastne in dragocene gledališča, kopališča, muzeji, jetnišnice i. t. d., pa kakor gobe naglo iz tal rastejo; naposled glasi se račun: 50'000, 100'000, 500'000, milijon, dva milijona in še več je stala ta ali ona stavba! Narod mora plačevati. Ubogi terpin kmetič mora za gledališče glavnega mesta svoje dežele novce vlagati, in to bližnji in po več milj daljni; on pa še gledališča nikdar znotraj ne vidi, kar je sicer mnogo bolje za njega, kakor ko bi ga obiskoval pri sedanjih predstavah. V takovih dražih poslopih se pa premnogokrat služba opravlja v slavo mesenosti, poželjivemu in spačenemu svetu, sedanji čas velikrat v pohujšanje in skazo človeštva. Prav je, da so muzeji; ali vse preveličastna in skupocena poslopja za staro šaro to je vendar skoro preveč. — Kakov star čép, rujava železnina, kos kamena, keberčki, kače i. dr. mnogokrat imajo lepši, dostojniši in dragoceneji prostor in shrambo, kakor marsikje v cerkvi moštranica z Najsvetejšim v oltarju in druge svetišča. Je li to častno, osobito za nas kristjane? Pervo in naj lepše bi se moralo storiti, kar je za Boga in kar je božjega, kar je verno-dušnega, to moralo bi biti na prvem mestu, v naj večji lepoti in dostojnosti, potem še le kar je poštenega časnega, svetnega, telesnega. Večkrat so pa po muzejih in enacih starohramih, dvoranah itd. na ogled postavljene spotikljive reči, zelo pohujšljive slike, gerde poganske podobe, kar je graje vredno. Večkrat so ostudne ajdovske spake, gole figure razstavljene tudi zunaj po stenah, poslopih in raznih prostorih. Kje kus, kje vera?!

(Dalje nasl.)

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) V cerkvi sv. Praksede smo ostali zadnjič. Ob 4 1/2 na večer začelo se je moliti koralno vse tri dele sv. rož. venca; sedaj je vsa cerkev molila jeden člen, pet svečnikov pred oltarjem je odgovarjalo. Zopet so svečniki predmolili, vsa cerkev pa odgovarjala. Po dokončanem sv. rož. vencu stopi na leco škof in kamornik pri sv. Očetu v Vatikanu. Učeni govornik je iskreno govoril o zmagonosni molitvi sv. rož. venca, o dogodbah te molitve se dotikajočih:

o zmagi kristjanov proti turkom pri Lepantu, pri Du laju, pri Belem Gradu; o moči te mogočne molitve v nevarnostih, nadlogah in stiskah, v krivoverah, v dušnih in telesnih potrebah. Omenjal je mnogokrat slavno družbo sv. rož. venca pod imenom: „Devica Marije Zmagovalke delle Valli,“ v Pompeju. Kako je bilo pogansko mesto Pompej od ognjometne gore Vezuva podsuto; kako je tam nastalo častito svetišče v slavo rožnovenske družbe, vneval k pogosti in iskreni molitvi sv. rož. venca. Povedal je zgodovino té staroslavne bazilike, kako na imenitnem versko-klasičnem kraju se nahajamo, slaveči v veliki družbi zbrani Kraljico presv. rož. venca in Zmagovalko. Opisal je v živih bojah sedanje versko-žalostne čase, zle družbe, zmote in nevarnosti.

Počensmu govoriti o žalostnem položaju sv. mesta Rima in sv. Očeta, kakor Vatikanskega jetnika — so se vzvišenemu dostojanstveniku in iskrenemu govorniku solze iz oči po licih ulile. Med solzami je našteval gnjusobe na svetem mestu, kjer je toliko kervi sv. marternikov zemlja pila, kjer počiva toliko sv. trupel svetnikov Božjih, kjer se hrani toliko znamenitih in svetih spominkov: sv. križ — sulica — pert — krona — žebli — jaslice i. t. d., ki so živi spomini našega Odrešenika. Verni Rimljani v cerkvi iz vseh stanov in moja slabost — vsi smo se obilno solzili. Povedal je vzvišeni govornik, da so sv. Oče v duhu pri nas, da so njega namesto sebe sem poslali, da so ga pooblastili, vsem zbranim v imenu sv. Očeta podeliti apostoljski, papežev blagoslov. Rekel je, da ga veseli tako obilno zbranega vernega ljudstva videti v tej znameniti stari baziliki, blizu sv. Marije Velike (Snežnice), ne daleč od Laterana. Omenil je sinagoge satanove, ki tudi ni daleč od Marije Velike (to je, framasonska loža). Klical in prosil je vérne, da ravno sedanji čas je treba obilno zmagonosne molitve sv. rožnega venca, da bi Devica Marija Zmagovalka pomagala zoper tolike hudobne sile, neprenašljive zavire, zlobna društva; zoper obilne valove, viharje in oluje; zoper skrivne in potajne rovanja in podkope, ktere vzrokujejo vidni in nevidni nasprotniki sv. Cerkve in nje sv. apostoljske Stolice.

Naposled se je obrnil k blaženi Devici Mariji Zmagovalki; prosil jo je za zmago v raznoverstnih bojih sv. Cerkve v sedanjih časih, — to pa tako milo — zaupljivo, serčno, ponižno, ginljivo in iskreno, da se je solzilo vse ljudstvo v cerkvi. Še moj tovariš, ki ni umel italijanski, je milo plakal. Vprašal sem ga, kako je mogel jokati? Odgovoril je: „Že oseba in obnaša vzvišenega škofa govornika me je ginila; vsaka beseda mi je dušo in serce, kakor ognjen žarek, prešinjala in ogrevala za Jezusa, Marijo, sv. Cerkev, sv. Očeta, za sv. rožni venec in za zveličanje moje duše. Akoprav nisem besed umel, vendar sem oživljen in navdušen, kakor bi bil vse umel.“

Sedaj so prižgane vse premnoge sveče. Svit čudovitega sijanja se razliva po krasnem svetišču Božjem; zunaj pa je črna noč. Sedaj podeli govornik slovesno papežev blagoslov. Za glavnim oltarjem v prezbiteriju zapojejo glasno orglje med godbenim orodjem, na strune, prav veličastno in nabožno-vzvišeno v slavo Kraljici sv. rožnega venca in „Zmagovalki.“ Cerkveni veleizverstni pevci so v dva kora razdeljeni. Pervi kor rahlo, milo-čutno, umetno in prijetno-zvučno začenja prvo versto lavretanskih litani, — kakor bi se čuli angeljski glasovi iz daleka

nebeškega. Drugi veličastni kor z ljudstvom zajedno péva drugo versto i. t. naprej. Da bi že tudi po Slovenskem pričeli enako glasbeno in koralno petje lavretanskih litanij!

Med ginljivim petjem: „Sub tuum praesidium, pod Tvojo pomoč“ pribežimo, ide veličastna množica svečnikov s pontifikantom v škofovski liturgični opravi, v dragocenih-belo-svilenih-zlato-bliščečih cerkvenih opravah k oltarju. Pred njimi gre 50 odličnih udov, možkega spola, družbe presv. rožnega venca z gorečimi voščenimi svečami v rokah. Najsvetejše se izpostavi. Oba kora čudo-veličastno, pobožno-vzvišeno, veleumno in glasno popevata slavnostne cerkvene pesmi v slavo Najsvetejšemu in Njegovi deviški Materi, nekoliko ss. psalmov, potem pa vsi verni s korskimi pevci zajedno „Pange lingua“ i. t. d. Blagoslov z Najsvetejšim. Po blagoslovu se poje: „Kruh iz nebes si jim dodelil“ i. t. d., z dotično cerkveno molitvijo; potem še kratek hvalni psalm. Najsvetejše se shrani. Sedaj pa oba kora razverstoma zapojeta: „Salve Regina, Mater misericordiae,“ „Češčena Kraljica, Mati milosti“ i. t. d. To pa tako pomenljivo, da se duša topí pobožnosti, žalosti, upanja in tolažbe, hrepenenja in sladkega veselja. Naj bi se tudi v naših cerkvah kedaj čule v slovenskem jeziku pevati te lepe in veliko-pomenljive cerkvene molitve k Mariji po litanijah; kakor sem jih čul v Rimu in drugod po Italiji, pa tudi slavensko v djakovski-sriemski škofiji v Slavoniji. Naposled se je podajala pri ograji prezbiterije poljubljati svetinja s sv. relikvijami. Vse skupaj je terpela ta večerna služba Božja 3 ure; ali žal mi je bilo, da je že minula. Mislil in zdihnil sem sv. ap. Petrom na góri Tabor: „Gospod, tukaj nam je dobro bivati.“

Izšedši iz bazilike, glej nove lepote! Bazilika sv. Praksede, hiše in ulice, proti sv. Mariji veliki, vse velekrasno razsvitljene z mnogimi lučmi, ki so znamenjale rožne vence. (Dalje nasl.)

Amerika. (P. Bernard Ločnikar — opat. Preč. J. F. Buh — general-vikar.) Dan 7. maja je znamenit za oo. benediktine v Ameriki, pa tudi znamenit za našo Kranjsko deželo. Ta dan namreč je bil naš rojak prečast. P. Bernard Ločnikar izvoljen za opata opatiije sv. Ivana v Minesoti. Prejšnji opat preč. P. Edelbrock se je namreč že pred več mesci tej časti odpovedal, in pred nekaj časom so si sinovi sv. Benedikta za kapitelskega vikarija izvolili preč. P. Bernarda, našega rojaka. To je bilo nekako predznanje, da ravno ta postane tudi opat, kar se je v resnici zveršilo ravno omenjeni dan. Ta cerkveni red, ki vsestransko in goreče dela za dušni blagor, si je tedaj zopet dobil glavarja, ki je vreden tako slavne službe.

V dan volitve je bila zjutraj ob 7ih sv. maša k sv. Duhu; maševal je P. Bernard med azistenco dveh čč. patrov. Po maši so bili na prvo voljeni trije za zbiratelje glasov, namreč: pp. Kornelij, Meinulf in Bernard. Predsednik je bil opat Inocencij Wolf iz Atčinson-a v Kauzas-u. Oddanih je bilo 54 glasov, in teh je zadelo 43 na P. Bernarda, enajsteri drugi so bili razdeljeni med 3 druge očete. Nato je opat Inocencij oklical preč. P. Bernarda za novoizvoljenca ter za opata opatiije Št. Ivanskega (St. Johns).

Prečast. P. Bernard Ločnikar je bil rojen 28. kim. 1848 v Bitinjah, na Kranjskem. Gimnazijo je doveršil

v Ljubljani kot preizversten dijak, kajti v vsih razredih je bil prvi premijant. Bil je Alojzijanec.*) Jeséni l. 1868 je prišel z nekterimi tovarši v Ameriko in pristopil je v kolegiju St. Johns (sv. Janeza) v red sv. Benedikta. Pri sv. Vincenciju je bil v novicijatu, 17. kim. 1868 je storil malo, 13. vinot. 1872 pa slovesno obljubo; 22. grud. 1872 je postal mašnik in ravno na Sveti dan je imel novo mašo pri sv. Jožefu, tedaj nekako v kranjski duhovniji.

Kot mašnik je delal prva leta v misijonih; pozneje je postal podpredsednik v Št. Janški opatiji in naslednjič je bil povzdignjen v težavno priorsko čast, zraven tega je bil bogoslovski profesor.

L. 1878 je bil poklican od svojih višjih v Št. Pavel k cerkvi Marije D. v nebo vzete kot pomočnik v dušnem pastirstvu. Vodil je to občino kot za dušno zveličanje goreč priyor. Krona tega raznega in koristnega djanja pa mu je bila postavljena letos 7. maja kot novo-zvoljenemu opatu. Volitvena pisma so že poslana v Rim, pa pred mescem kim. ne pričakujejo poterditve. —

Prečastiti gospod misijonar Jožef Fr. Buh, tudi naš rojak, je že pred nekterimi mesci postal general-vikarij milgsp. škofa Jak. Golrika v novovstanovljeni škofiji Duluth-ski. Iz serca čestitamo obema slavnima dostojanstvenikoma!

Sv. Križ na Peravi,

pri

Zeljaku na Koroškem.

Romarji kerščanski!	Vedno še hudobe
Pridite v ta kraj;	Žalijo Boga:
Križ je zveličanski	Kipne raz podobe
Zrastel tu nekdej.	Glava kronana,
Križi čudodelni	Spaki grozoviti
Vidijo se krog,	Stopajo na njo,
V Peravi zaželjni —	Jezus, Kralj častiti,
Čudovit je Bog.	Kazni jih ostro:
Je pristava bila	Hlapca bolečine
Tukaj kmetiča,	V glavi tergajo,
In na zidu mila	V spanju opomine —
Slika Jezusa.	Rabil je zvestó.
Tu mladina zlobna	Pred podobo spleže,
Je imela shod,	Prosi Jezusa:
Dela nespodobna,	Hudo vse odleže,
Memo slike pot.	Glavobol neha.
Da bi razžaljenje	Ponočnjakov eden
Božje nehalo,	Prestrašný zbolí;
V občno zaželjenje	Pa zdravnik nobeden
Zid obelijo;	Zlega zvrátil ni.
Trikrat to storijo, —	Zdaj skesan ves teče
„Konec greha bo;“	Pred podobo to:
Čudež zasledijo:	Peščnice pekleče
Sliko bolj živó!	Berzo zginejo.

*) Ločnikar Francíšek iz Bitenj v Šmartinu pri Kranju, najboljši učenec Kranjske gimnazije, prišel je l. 1865 na gimnazijo ljubljansko, v Alojznico, ter je v IV. šoli prekosil vse jako izvrstne součence (sošolci: Jeglič, Marinko, Erker idr.), bil prvi, in tako tudi l. 1866 in 1867 v V. in VI. gimnazijskem razredu, nato se je podal v duhovnem poklicu misijonarit v Ameriko. M.

Noga posušila
Tretjemu se spet,
Prazna so zdravila,
Ktera daje svet;
Šepavec hudoben
Tu dobi pomoč,
Da za hod sposoben
Zdrav odide proč.

Gospodinjo tudi
Sključil je protin,
Rešiti se trudi
Hudih bolečin.
Semkaj se zanesti
Od domačih da;
Po molitvi zvesti
Zdrava je odšla. —

Semkaj pribežimo
Vernega serca;
Milost zadobimo
Od Zveličarja.
So bolezní žgeče;
Teci k Jezusu;
Huda vest te peče,
Je tolažba tu.

Ako greh te mika,
Zapeljuje slast:
Naj ta božja slika
Ti prežene strast.
Jezus ves kervavi
Gleda za teboj,
In ti milo pravi:
„Hodi za menoj“!

Če za Njim hodili
Bodemo sedaj,
Z Njim se veselili
Bomo vekomaj.
Križan Jezus mili!
Vedno glej na nas;
Kaži v smertni sili
Božji nam obraz.

Simon Gaberc.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec junij (rožnik).

a) Glavni namen:

Daritev sv. maše.

b) Posebni nameni:

9. S. Herkumbert. Radodarnost in dobrotljivost do ubozih. Vstanovitev delavskih družb. Razne zadeve gledé zidanja.

10. S. Bardo. Mogunška škofija. Overnitev grehov, ki se godé z.jezikom. Mnogi na dobrem imenu hudo žaljeni. Sv. Obhajilo v namen zadostovanja.

11. S. Barnaba. Delo razširjevanja sv. vere. Ljudski misijoni, duhovne vaje in njih voditelji. Stanovske zadeve.

12. S. Leon. Serčnost in odločnost v boju za dobro stvar. Važne volitve. Več tožb in sodnijskih zadév

13. Praznik presv. Serca Jezusovega. Sv. Anton Padovanski. Napredovanje pobožnosti do presv. Serca Jezusovega. Družba Jezusova in red obiskovanja.

14. S. Bazilij. Škofje. Katoliška šola in njeni zagovorniki. Važno znanstveno podjetje. Več v zaupanji nestanovitnih.

15. Nedelja Serca Jezusovega, III. po Bink. Sv. Vid. Češka in Tirolska dežela. Mladina v nevarnosti zaradi vere in čednosti. Težke družinske zadeve.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Žena priporoča svojega sina za spreobrnjenje in svojo mater za srečno zadnjo uro — Bolna teta priporočena za zdravje, če je B. volja. — Neka oseba s posebno prošnjo za spreobrnjenje. — Priporočeni ostudni preklinjevalci, zanikarni obiskovavei službe Božje; nemarneži, ki so med pridigo zunaj cerkve; nesrečni, ki so bili celo zimo brez sv. maše v Srbiji in na Ogerskem, pa se še zdaj ne zmenijo za posvečevanje nedelj in praznikov. — Neka posebna zadeva dušnega pastirja. — Neka deklica, ki jo zelo hudo muči božjastna bolezen, ter ji nobene zdravila nič ne pomagajo, da bi jo Bog na priprošnjo Marije in sv. Jožefa rešil tega velikega križa, če je Njegova sveta volja.

Zahvala

Na priprošnjo Lurške M. D. sem dobila posebno, nepričakovano pomoč svoji ubožni materi, za kar bodi posebno zahvaljena in česčena Lurška M. D.!

M. G.

Listek za raznoterosti.

(Financministrov samogovor:) Zdaj pa še ta „dijaška miza“ in ta mesec majnik, ki me je vsčipnil za 176 rajnš in 29 soldov od 113 mladih junakov le samo v ljudski kuhinji, da molčim o družih! Bi-li ne kazalo za „Bismarkom“ in „Lutzom“ jo potegniti?... Toda kaj porečejo prijatelji pridnih dijakov?... Rajši se zatecimo k Mariji in k prijateljem za pomoč. Resni dnevi se bližajo ne le za financministra, ampak tudi za šolsko mladino proti koncu šolskega tečaja; toraj bode 4 tedne zapored vsak ponedeljek ob 1/4, na osem sv. maša pri Naši lj. Gospej presv. Serca za naše dobrotnike in njihove naj tesnejše potrebe, pa za naše dijake, da bi srečno doveršili šolski tečaj in odšli zgubi celega leta, pa še kazni 20 ali 40 for. Bog živi dobrotnike naše mladine!

Prav dobro izurjen organist, verlo pošten mladeneč, bi rad dobil kako orgljavsko službo. Več o tem pové g. Avguštin Gobec, organist v Rajhenburgu (Reichenburg) na Spod. Štajerskem.

Nesreče o Binkoštih. Zadnjič smo pod tem napisom omenili, kako da se prazniki pogosto skrunijo, pa tudi šibe ne prizanašajo. O tem beremo zopet nekatere prav žalostne dogodbe. Slikar na steklo z Dunaja, 26letni Hlaváty, je binkoštni dan z drugimi št.-gotthardskimi hribolazci plezal na Spitzliberg, zvertilo pa se mu je v glavi in telebil je v globočino. Našli so ga čez več ur in spravili v bolnišnico, kjer pa je čez dvé uri dušo izdihnil. — 28letni Schöllhorn Kristjan iz Monakovega, ljut hribolazec, pa je binkoštni ponedeljek plezal na silo nevarni verh Watzmann, po zelo nevarni stezi, po

kteri sta dozdej še le dva dospela. Le-tá se je prekucnil v 500 metrov globoko brezno, iz kterega se merlič ne more več dobiti.

Notranjsko. „Slovenec še ni Boga zatajil.“ (Ob-ravnava prih.)

Na Kuraščku pri D. Mariji mirú lepo opravilo itč. (Dopis prih.)

Več zahvál prihodnjič.

Treznostne družbe so se na novo vstanovile v duhovnijah: Čeruški Mekinski in Dolenjevaški. Izvolile so si za pridobitev popolnega odpustka praznik brezmadežnega spočetja (8. grud.), in praznik sv. Jožefa (19. sušca), pa perve kvaterne nedelje za odpustke 7 lét in 7 kvadragén. So tedaj cerkveno vstanovljene.

Birmancev je bilo binkoštné praznike v stoljni cerkvi 1729, med temi iz ljubljanskih duhovnij 578, od drugod iz škofije 1144, 7 pa iz družih škofij.

Rim. Zbor za ss. obrede se zdaj pečá s prašenjem, če naj bi se sv. Janezu Damaščanu, velikemu bogoslovcu jutranje cerkve v 8. stoletju in „predhodniku skolastike“ (praeformator scholae), dal naslov „cerkvenega učenika.“ — Ravno ta kongregacija ima to dobo v obravnavi župnika Vianney-a iz Ars-a, da bi se prištel med „zveličane.“

Solnograd. Stoljni kapitelj je 20. maja volil novega nadškofa za Solnograd. Izvoljen je v to čast ondostni stoljni prošt in posvečeni škof Janez Haller, rojen Tirolec in verl gospod.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji. Premeščeni so čč. gg.: Jak. Pokoren iz Černomlja v Smednik; Ign. Fertin iz Šmarija v Mošnje; Fr. Pokoren z Jesenic v Šmarije; J. Müller iz Smednika v Polje; Fr. Hirše iz Logateca nazaj v Planino; čč. gg. semeniški duhovni: Iv. Bezeljak v Logatec, Ferd. Čekal na Jesenice, Matija Novak v Černomelj. — Posvečevanje novomašnikov, kakor se sliši, bode 15., 17. in 19. julija.

Iz rimskega Martirologija.

4. mal. travna.

V Sevilli na Španjskem sv. Izidor škof, sloveč s svetostjo in učenostjo. Z gorečnostjo v sv. veri in s spolnovanjem cerkvenih redov in naredb je škof španjsko deželo močno povzdignil in slovečo storil.

V Saloniku ss. mučenca dijakon Agatópod in Teodul, bralec. Ta dva sta pod cesarjem Maksimilijanom in poglavarjem Favstinom zarad spoznavanja kerščanske vere smert mučenstva preterpela. Navezali so jima kamen na vrat in sta bila v morje potopljena.

V Milanu pokop sv. Ambroža škofa in spoznovavca. Z njegovo prizadevnostjo, s slavnimi nauki

in čudeži se je bila skoro vsa Italija povernila h katoliški veri od arijanskega krivoverstva.

V Carigradu sv. Platon minih; le-ta se je veliko lét nepremagljivo vojskoval proti krivovercem podobolomcem.

V Palestni sv. puščavnik Zozim, kteri je bil pokopal truplo sv. Marije Egipčanke.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škotije: S Studenca 18 gld. — S Cola pri Vipavi 20 gld. 90 kr. — Od Bele cerkve zopet 36 gld. — Z Goričice 85 gld. 50 kr. — Iz Zoline 22 gld. — Duhoven v Ljubljani 5 gld. — S Polhovega Gradea 45 gld. — S Suhora na Dolenjskem 32 gld. — Z Rakitine 6 gld. — Gosposočina Antonija Hebat 1 gld. — S Tunjic 16 gld. 80 kr. — Z Roba 13 gld.

Za dijaško mizo: Duhoven v Ljubljani 5 gld. — Dve osebi 40 kr. — Čast. g. župnik Ant. Ponikvar 2 gld. — Čast. g. župnik Iv. Tavčar 5 gld. — A. Z. 50 kr. — L. W. 60 kr. — G. Jos. Stavnik 3 gld. — Histranus — egenis 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Radolice po Barbi Lukan 5 gld. — Neimen. 80 kr. — Duhoven v Ljubljani 5 gld. — Čast. g. Mihael Arko, kurat v Šturji, 12 gld. — Čast. g. Martin Malenšek, župnik pri sv. Petru v Ljubljani, 68 gld. 40 kr. — Iz Polhovega Gradea 36 gld.

Za sv. Očeta: Čast. gosp. župnik Ant. Ponikvar 3 gld.

Iz Preserja. Naslednji darovi: Naprava ubožnih cerkev 1 gld., dijaki 2 gld., sv. Oče 1 gld., oltar Naše lj. Gospé 1 gld., kapela sv. Antona na Šmarni gori 1 gld., Marijanišče 2 gld., razširjanje sv. vere 2 gld.

Za odkup zamurskih otrok: G. Fr. Omeje 1 gld. — Č. g. župnik Ant. Ponikvar 2 gld.

Za podobo sv. Antona na Šmarni gori: G. T. P. 2 gld. — Po č. g. J. Zitniku 50 kr.

Za varhe Božjega groba: Zalina 2 gld. 50 kr. — Preč. g. zlatomašnik Ant. Čibašek 5 gld. — Čast. gosp. župnik Iv. Tavčar 5 gld. (in za druge namene 30 gld.)

Za naj potrebniši misijone: Iz Istre 70 kr. — Duhoven v Ljubljani 15 gld.

Za Marijanišče: Duhoven v Ljubljani 5 gld.

Za afrikanski misijon: Neža Skapiu 1 gld.

Za severne misijone: Č. g. župnik Ant. Ponikvar
Za nesrečne gobove na otoku Malokajskem.
Č. g. župnik Ant. Ponikvar 2 gld.

Za italijanske od sardinske vlade oplenjene redovnice: Bl. gosposočinjne Pfefererjeve 15 gld.

Za Bulgarijo: Prečast. gosp. zlatom. Ant. Čibašek 5 gld.

Za misijone v Macedoniji: Preč. g. zlatomašnik A. Čebašek 5 gld.

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu. Preč. g. zlatomašnik A. Čibašek 5 gld.